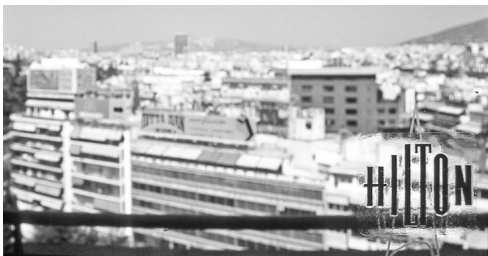

Καθώς έγινε λόγος, στην αμέσως προηγούμενη ανάρτηση, για το Hilton των Αθηνών, δράττομαι της ευκαιρίας να αναφερθώ σε έναν καθηγητή μου στο Γυμνάσιο. Φιλολόγος - ιστορικός, από τις κλασσικές περιπτώσεις του λάθους ανθρώπου στη λάθος θέση. Ηθικά ανέστιος και χυδαία εκδικητικός απέναντι στους μαθητές του. Δεδομένης συζητήσεως είχε πει, περί το '72, για το Hilton ότι οι πελάτες του είχαν την μοναδικότητα να αντικρίζουν την Ακρόπολη, τον Λυκαβηττό, το Φιλοπάππου και τον Σαρωνικό. Ήταν το μόνο σημείο που συμφωνούσαμε.

Είχε σχολιάσει κάτι και για τις ανάγλυφες συνθέσεις στα μάρμαρα, δεν νομίζω να είχε αναφερθεί το όνομα του Γ. Μόραλη. Στο αντικείμενό του πάνω, είχε ρητορικά διερωτηθεί με έμφαση:

«Τι

ήτο βρε η Αγριππίνα;»

και

συμπλήρωσε, δίνοντας την απάντηση:

«Μια πόρνη ήτο»

. Για να επανέλθουμε στο ξενοδοχείο, ας πούμε ότι στη συνειδητή μου

ζωή ήταν πάντα εκεί. Δεν υπήρξα πελάτης, ούτε από εκείνους που πήραν το πρωινό τους την πρώτη μέρα του χρόνου μετά το ολονύκτιο reveillon

. Δεν έτυχε. Περαιστικός, επισκέπτης ναι. Έτυχε. Όπως τότε, στα μέσα της δεκαετίας του '80.

Τότε που φίλος τις εκ Δάφνης ορμώμενος με καταγωγή εξ Ηλείας, ήρθε εις γάμου κοινωνίαν μετά δεσποινίδος τινός και ετέλεσεν δεξίωσιν εις το Hilton όπου και επέρασαν

την πρώτη νύχτα του έγγαμου βίου των. Αδιστάκτως προσδιόριζε το γάμο ως και εμπορική συμφωνία. Δεν είναι βέβαιον ότι εδιδάχθη κάτι τέτοιο εις τα έδρανα της Νομικής Αθηνών. Έκτοτε μαζί με τα φτερά του ζεύγους άνοιξαν και οι πύλες της επιχειρηματικότητας, πάντα μέσω διασταυρώσεων της Νομικής. Όχι τόσο νομίμως, αλλά όταν επιθυμείς να ανέλθεις ταχέως την κοινωνικήν κλίμακαν, η αξία της νομιμότητος τε και της ηθικής καταπίπτει.

Επόμενη εμπειρία από το Hilton ήταν τον Ιανουάριο του 2004. Εκεί πάνω στο οργανισμό για τους εικοστούς όγδους θερινούς Ολυμπιακούς αγώνες δέχτηκα μια επαγγελματική πρόταση, ζήτησα κάποια χρήματα που θεώρησα καλά, ο εργοδότης τα θεώρησε λίγα, αποδέχτηκα την πρόταση, συμφωνήσαμε και καθώς είχε να κάνει με δουλειά στα μήντια, δόθηκε ως προς τούτο μια συνέντευξη Τύπου στην αίθουσα Galaxy του Hilton.

Δεν ήταν κάτι που με ενθουσίασε, περισσότερο δημιούργησε έναν εκνευρισμό, αλλά τελικά έμεινε στην μνήμη μου κάπως ευχάριστα για δυο περιστατικά. Το πρώτο ήταν πως μόλις τελείωσε η παρουσίαση, με πλησίασαν δυο άτομα που δεν γνώριζα προσωπικά, αλλά κατείχα κάτι από τις δραστηριότητές τους οι οποίες δεν θα έλεγα ότι ήταν συμβατές με τις δικές μου, έτσι για να τεθεί διακριτικά και μου πρότειναν συνεργασία. Θεωρητικά δεν ήταν κάτι επιλήψιμο, ήταν όμως το ύφος, ο λόγος και η απόπειρα να τυλιχτεί κάτι ευτελές σε ένα λαμπερό περιτύλιγμα που το έκαναν φτηνό. Παρέμεινα ευγενής παρότι ενοχληθείς. Τα μελλούμενα με επαλήθευσαν.

Το δεύτερο περιστατικό, ήταν ότι έφυγα τελευταίος από την παρουσίαση. Κάθισα αρκετή ώρα, αφού είχαν όλοι αποχωρήσει. Την ώρα που το προσωπικό συμμαζευε το χώρο, κρατούσα σημειώσεις, χαζεύοντας τη θέα. Την Ακρόπολη, το Λυκαβηττό, το Φιλοπάππου, το Σαρωνικό που λαμπύριζε από το πλάγιο φως του χειμώνα και θυμήθηκα τον ανέστιο καθηγητή. Είχε δίκιο. Αυτό ήταν το μόνο δίκιο που είχε. Η άποψη περί της μοναδικότητας του Hilton. Θυμήθηκα επίσης και τον τύπο που πέρασε την πρώτη νύχτα του γάμου εκεί και αργότερα σταύρωσε την Νομική επιστήμη στο βωμό του χρήματος. Θυμήθηκα και άλλα ναυάγια. Όταν κατέβηκα κάτω ένιωσα πιο ελαφρύς, πιο σταθερός.

Για την ιστορία, την εγγράφως συμπεφωνημένη αμοιβή από εκείνη την συνεργασία, την εισέπραξα με οκτάμηνο καθυστέρηση και στο εξήντα τοις εκατό. Καθώς έχουν περάσει είκοσι χρόνια, τώρ
α

που το σκέφτομαι,
υπάρχουν και χειρότερα, όπως, παραδείγματος χάριν το σαραντακάτι τακατό. Αλλά αυτά συμβαίνουν όταν έχουν καεί οι υπόλοιπες επιλογές.